

**AUSTRALIË**

Dit 85 mijl lang. Het loopt niet recht-uit-recht-aan, doch vertoont vele bochten. De Arabische kant is één dorre woestijn. Aan Egyptische zijde is meer afwisseling. Daar loopt een auto-weg. Ook de treinen kunnen wij goed waarnemen. De Engelsen hebben er vele militaire kampen. Twee vliegvelden nam ik waar, doch er zijn meerdere, welke verder af liggen. De soldaten op hun eenzame posten wuiven geregeld naar ons. Op een gegeven ogenblik zagen wij een lid der woestijn-politie op een dromedaris gezeten. Hij reed erg hard en reed het schip vooruit. Wij waren vol verbazing dat men op een dromedaris zo hard kan rijden! Op sommige plaatsen zijn de oevers erg hoog opgegroeid, op andere plaatsen zijn ze laag. Wij komen door twee meren: „Het klein Bittermeer” en later het „Groot Bittermeer”. Onderweg telde ik 6 wrakken van schepen, welke gebombardeerd of op magnetische mijnen gelopen waren gedurende de oorlog. Kleine oasen met palmen zijn een welkome afwisseling voor het oog. Dichtbij Suez namen wij irrigaties waar. Mensen, gekleed in lange jurken, waren aan het ploegen en eggen met ossen. Wel erg warm in zulke kleren! Op geregelde afstanden langs het kanaal staan contrôleposten of wachthui-

zen. Hier wordt op een wijzerplaat aangegeven, hoeveel tegenliggers men heeft. In een convooi van 5 schepen varen wij. Twee keer hebben wij moeten stoppen om tegenliggers gelegenheid tot passeren te geven.

Daarna komen wij in de Roode Zee, welke berucht is door haar hitte. Het is wel erg warm, doch gelukkig waait er steeds een flink briesje. De bemanning kleedt zich in tropencostuum en ook de passagiers lopen meest in korte broek. Een van de jongens, een Wieringer, heeft de pijpen van zijn broek geknipt. Wij passeerden de twee eilandjes, waartussen de Joden de Roode Zee zouden zijn overgetrokken — althans volgens overlevering. Wij varen dicht langs de rotsen van Aden, welke steil uit zee oprijzen.

Bezoek aan Bombay

22 April liggen we voor deze stad. Van

verre zien wij de Gateway of India. Deze poort werd opgericht in 1905 naar aanleiding van het bezoek van de toenmalige Engelse koning. Na voorzichtig manoeuvreren kwamen wij door de sluizen in de haven. Zo gauw was niet de loopplank uitgelegd of een menigte Indische kooplui verdrong zich er rond met sinaasappels, bananen, sigarettenkokers, „gouden” ringen, welke van koper bleken te zijn. Van alles was er. Een kleine acrobaat die voor sigaretten goede salto's maakte, een slangenbezweerder. De scheepstimmerman was een der eersten van boord. Een Indiër was bezig zijn haar te knippen, twee andere manicuurden zijn nagels, een vierde poetste zijn schoenen en een vijfde duwde hem een kaartje onder de neus, waarop in het Engels stond: „Ken Uw toekomst”. Het gewone volk van de straat is erg opdringerig. In de stad b.v. stonden we even voor een gebouw stil. Toen ik verder wou lopen, viel ik bijna doordat een kleine schoenpoetser mijn been vast hield!

Bombay is een grote stad van 1.800.000 inwoners. De straten zijn druk bevolkt met een groot aantal voetgangers. Vele van deze mensen hebben geen huis. Bij avond kan men niet op de trottoirs lopen vanwege de honderden slapende mensen. Zelfs 's morgens om 7 uur zagen wij er nog verscheidenen liggen. Er zijn weinig auto's in verhouding tot het aantal voetgangers. Ook in vergelijking met een stad als Den Haag. Ook hier ziet men vele nieuwe Amerikaanse wagens. De tegenstelling tussen rijk en arm is groot. In de winkels kan men van alles kopen. Ta-

de winkels kan men van alles kopen. Tapijten, vooral, zijn erg goedkoop. Ook zagen wij Friese Vlag gecondenseerde melk, van Houten's chocoladerepen, Grols bier. De beide laatste artikelen zijn zeker 3 x zo duur als in ons land. Brits-Indische politieagenten met mooie blauwe uniformen en geel oranje revers onder witte parasols regelen het verkeer. Trams en autobussen met 2 verdiepingen ziet men er. Het postkantoor en het grote station zijn zeer bezienswaardig. Ook zagen wij tempels en moskeeën. De kleding en de mensen zijn zeer interessant. Al die Indiërs in hun bonte verscheidenheid van kleding zijn meer bezienswaardig dan de gebouwen in Bombay, welke laatste Westers aandoen.

De volgende morgen bezochten wij het Prins of Wales Museum. Het is een heel mooi gebouw van buiten af gezien. Oudheidkundig gezien, is er niet veel van land

en volk samen gebracht. Wel zag ik er haaien, slangen, tijgers. Ook prachtig borduurwerk en zelfs waren er Hollandse schilderijen. Wij charterden 'n taxi en lieten ons naar een bank rijden, waar een Hollander zo behulpzaam was ons aan rupees te helpen. In deze stad begint men niets met Hollandse guldens. Langs de prachtige zeeboulevard, waaraan moderne flats aan de landzijde, reden wij naar de hangende tuinen. Het was een prachtige tocht. Jammer genoeg waren de „Hanging Gardens” gesloten, wegens bezoek van de president, Pandith Nehroe.

* Tegenover de tuinen is een restaurant met een kleine toren. Hiervandaan kregen wij nog een kleine indruk van de tuinen. Veel bloemen en rozen. Ook heesters, welke geknipt zijn in de vorm van dieren. Het restaurant biedt een schitterend uitzicht over de stad en zee. In dit gedeelte der stad zijn de prachtige gele villa's der rijke Hindoe's en Moslims gelegen. Terug passeerden wij de

„Tower of Silence”.

Hier worden de Indiërs op hun manier „begraven”. Naar aanleiding hiervan het volgende. Een enkele keer eet de kapitein aan onze tafel. Deze kan heel goed vertellen. Van deze begraafplaats vertelde hij: De overledene wordt op de toren der Stilte gedragen. De familie gaat rond de toren zitten. Dan komen de gieren

en verdwijnen met het stoffelijk overschot! Gelukkig hadden we toen reeds gegeten! Inderdaad ziet men vele van deze roofvogels boven de stad. Ze zijn veel kleiner dan berggieren.

Zondag 25 April lag de „Talissee” in Cochim. Een stadje van plm. 30.000 inwoners. Door een wonderschone ingang kwamen wij in een natuurlijke haven. Aan weerszijden van deze ingang groeiden palmen. Er tussen verscheen een wit kerkje. Sprookjesachtig mooi was dat. De „Talissee” werd aan een boei gemeerd. De lading werd nu vanuit kleine schuiten overgeladen. De kapitein charterde roeiboten voor ons om ons aan land te brengen. Met ons clubje van 6 bezochten wij het Indisch gedeelte van Cochin. Dit is echt typisch Indisch. De eeuwenoude gebruiken ziet men er nog. B.v. hoe een dikke plank overlangs met de hand wordt doorgezaagd. Ook de huizen en de winkeltjes tussen de palmen waren zeer bezienswaardig. Het was ontzettend heet. Wij smolten bijna. Gewapend met zonnebrillen en fototoestellen hadden wij een hele troep kinderen en koelies ach-

ter ons. Iedereen keek naar ons. Wij voelden ons zoals een Hindoe zich zou voelen, wanneer hij over de Heerenveense Dracht zou lopen! Een halfbloed van Portugese afkomst bood zich aan als gids. Hij liet ons een Indisch theater zien. De achterste rijen bestaan uit banken met leuning. Op de voorste rijen zit men op de vloer. Het stonk er vreselijk, zodat wij er gauw uit waren. Toen kregen wij ineens

de sensatie van de dag

De koelies waren zeer jaloers op onze gids en scholden hem uit. Het gevolg was een knockpartij, wat er slecht voor de halfbloed zou hebben uitgezien, wanneer niet een Brits-Indisch soldaat tussenbeide was gekomen. In minder dan geen tijd was er een honderdtal mensen samen gestroomd. De menigte eiste zijn opbrenging naar het politie-bureau. De Indische soldaat vertelde ik nog hoe de vork in de steel zat. Uit tactische overwegingen werd de gids naar het politiebureau gebracht. Wij liepen door, nadat ik nog een foto van 't opstandje had genomen. Later kwam de Portugees-Indian ons weer achterop en nodigde ons uit voor thee. De politie-commissaris had hem direct weer losgelaten.

Voordat deze familie dit huis betrok, woonde hier een Hollander, vertelde men mij. Deze was begraven onder een dikke steen in de kampong. Een laan leidde naar het huis. Voor de woning was een pleintje, waarop de auto's stonden. Deze had 'n pannendak. Ik kon echter niet zeggen, dat het typisch Hollands was gebouwd. Dit gedeelte van Indië is vroeger Portugees bezit geweest. Daarna hebben de Hollanders het veroverd. Een zeer oud kerkhof: „The Dutch Cemetery” (de Hollandse begraafplaats) herinnert nog aan deze tijd. Door de eeuwen heen zijn de stenen en de tomben verweerd. Een opschrift kan men niet meer lezen.

Plotseling was er een onweer opgestoken. Toen we aan de kade kwamen, was het water zo wild, dat het roeibootje er niet meer tegen op kon komen. Het overdekte motorbootje van de plaatselijke agent der Holland-Australië lijn bracht ons door regen en onweer en over hoge golven weer aan boord.

De volgende dag gingen wij door naar Alleppey, waar we 3 K.M. uit de kust bleven liggen, doordat de te ondiep is.

W. F. v. d. BURG.